

SAVITRI

Sri Aurobindo

**Boek III Het Boek van de Goddelijke
Moeder**

**Canto I De Achtervolging van het
Onkenbare**

Geschreven door Alok Pandey
Vertaald door Chris Duindam

BOEK Drie
Het Boek van de Goddelijke Moeder
Canto Een
De Achtervolging van het Onkenbare

Openingsopmerkingen voor Boek III

Aswapati is helemaal geklommen naar de apex van de schepping om het definitieve antwoord te vinden op het enigma van het menselijke leven. Hij had al een glimp opgevangen van de oplossing, toen hij, gedurende de koers van zijn individuele yoga, de enorme neerdaling ervaren had, die leidde tot een transmutatie van zijn denkvermogen en lichaam en leven. Maar zijn wezen was ook grenzeloos geworden en vandaar was hij niet meer tevreden met een individuele transformatie, die niet in zijn scope een grotere collectiviteit omvat. Daarom onderneemt hij deze lange enorme reis, terwijl hij sport na sport van de schepping opklimt als een vertegenwoordiger van de aspirerende wereld. In dit proces peilt hij de diepste afgronden, die mensen's opstijging inhoudt naar Vrijheid en Licht en Waarheid en Zaligheid. Hij stijgt op naar de hoogste hoogten in zijn navolging van de Ene reddende Waarheid, de allerhoogste Genade, die niet alleen enkele individuen kan redden, maar de aarde en de mensheid, het Allerhoogste Vermogen, dat deze wereld zou kunnen verlossen. Met deze aspiratie heeft hij de laatste grenzen bereikt van het grenzeloze kosmische bewustzijn. Daar ontmoet hij het Kosmische Wezen, het Universele Goddelijke en de Wereld Moeder, die voor hem de poorten opent om verder te gaan in het Ongemanifesteerde Transcendente. Hij probeert binnen te gaan in de hogere hemisfeer, waar geen dood en verdeling en onwetendheid is. Daar is alles schoonheid en licht en harmonie en zaligheid. Daar is de sleutel naar de transformatie van het aardse leven, die hij zoekt. Hij probeert te appelleren aan de Hoogste zetel van de Wijsheid en het Vermogen voor de vervulling van zijn aspiratie ten behoeve van het menselijke ras. De sleutel tot deze verandering is bij de Goddelijke Moeder, die alleen de zegening van zegeningen kan geven, waar hij om vraagt. Deze zegening, die Aswapati gezocht heeft, is de hoogste, waar de aarde en de mensheid ooit om gevraagd heeft. Hiervoor heeft hij een zo vurige tapasya ondernomen. Hiervoor staat Aswapati aan de deuren van het Onbekende.

Dit boek heeft vier Canto's. In het eerste Canto vinden we Aswapati, die de Ene Allerhoogste Purusha realiseert, het Ene Goddelijke Wezen, anders dan wie er niemand is, de *ekamevadwitiyam* van de Veda's. Ofschoon aangetrokken tot samensmelten en vernietiging van zijn individuele ziel, weerstaat hij de goddelijke verleiding en de aandrang naar een gescheiden nirvana. Hij aspireert eerder naar de transformatie van het aardse leven. Terwijl hij aan de deuren staat en de naamloze Kalmte van het Oneindige weigert, verschijnt de Goddelijke Moeder uit de Stilte van de Uitgestrektheden, wat prachtig en krachtig beschreven is in Canto Twee van dit boek. Zij is het, die de sleutel behoudt tot alle verandering, omdat Zij het is, die doorgedaan is in de Schepping en een geworden is met de wereld en de ziel en al haar schepselen. Zij is het absolute Vermogen, de allerhoogste Transcendente Shakti, die aanbeden wordt door zieners en heiligen als het Ultieme en waarvan er geen is. Canto Drie beschrijft, waar Aswapati getuige van is in het hart van de Goddelijke Moeder. Hij bereidt zichzelf voor door een lang en enorm offer om Haar aanraking te dragen. Zij openbaart aan hem de Nieuwe Schepping, die er eens zal zijn. In Canto Vier vraagt nu Aswapati voor de Nieuwe Schepping voor de aarde en de mens. De Goddelijke Moeder aarzelt in eerste instantie, omdat het bepaald is na een lange passage van de tijd. De mens is er nog niet klaar voor. Wanneer Aswapati dit hoort, pleit hij namens de mensheid, terwijl hij Haar interventie zoekt om de tijd te comprimeren en het werk te verkorten, zodat het zaad van de Nieuwe Schepping eerder nu gezaaid kan worden dan hierna. De Goddelijke Moeder schenkt hem de

zegening, dat Zij zelf zal incarneren en het zaad zaaien en verzekeren, dat de natuur over haar sterfelijke stap springt en dit aardse leven het Goddelijke Leven wordt.

Terwijl hij verzekerd wordt door de zegening en weet, dat de aarde nu veilig is, keert hij terug, midden tussen het 'drukke leven van de aardse dingen.

Openingsopmerkingen voor het Canto I

In Boek Drie Canto 1 'De Achtervolging van het Onkenbare' zien we Aswapati binnengaan door de deuren, waarvan niemand terugkeert. Het Onkenbare kan niet gekend worden door het denkvermogen en daardoor moet men om deze werkelijkheid binnen te gaan, alle andere omhulsels buiten beschouwing laten, die fysieke, vitale en mentale, die de ziel bekleden en bedekken. Het is moeilijk om bewust te blijven in deze werkelijkheid, nee onmogelijk. Hij is het vormloze, kenmerkloze Oneindige, waarin niets, dat gevormd is, kan blijven of overblijven. Alle beelden en vormen smelten en lossen op in Dat, waaruit zij mysterieus tevoorschijn gekomen zijn, zogezegd. Alle concreetheid van de schepping Erin lijkt eenvoudig een illusoire constructie van het denkvermogen en de zintuigen. Al onze gevoelens lijken op een momentane golf, die oprijst uit Tijd's zee om Er alleen weer in terug te springen. Onze hele wil lijkt zonder betekenis te streven voor die oneindige oceaan van Licht, een loutere massa van Superbewustheid, die een Goddelijke vorm aanneemt of als schaduw vooruitwerpt om met ons en de wereld te spelen. Hij is de Ene zonder een Tweede, de ondefinieerbare en onuitsprekelijke, die alleen gekend kan worden door een ermee te worden en zelfs dan voorbij alle beschrijvingen en definitie blijft. HET heeft alle namen en vormen aangenomen en blijft Zelf toch Naamloos en Vormloos. Alle kwaliteiten en aspecten komen uit Hem tevoorschijn en toch blijft Hij ongekwalficeerd en oneindig.

Aan Zijn deur, die Aswapati bereikt heeft, aarzelt hij om binnen te gaan. Hij moet kiezen tussen een volledige vernietiging van alles, dat hij geweest is en is en altijd zou kunnen zijn of anders herboren te worden of opnieuw gemaakt en terug te keren van de enorme drempel van uitroeiing met een nieuw denkvermogen en nieuw leven. Het denkvermogen kan het niet kennen of definiëren. In zijn inspanning om het te ervaren, zou het heel goed erin opgelost kunnen worden, of anders opnieuw gevonden worden en getransformeerd in het 'Denkvermogen van God'.

Het Denkvermogen en het Onkenbare, p. 305

Openingsopmerkingen

Aswapati staat nu aan de deuren van het Onkenbare. Hier zou hij juist het Huis kunnen vinden van de Waarheid, de ultieme Bron, vanwaaruit alles tevoorschijn komt. Onze denkvermogen's kennis is onvoldoende om het gezicht van de Waarheid aan ons te openbaren.

De geest's heilige dorst

Alles is te klein, wat de wereld kan geven:
Haar macht en kennis zijn de geschenken van de Tijd
En kunnen niet de heilige dorst lessen van de geest.

De kennis van de wereld en haar vermogens en vreugden zijn eindig, terwijl de ziel in ons dorst naar het oneindige. De geest zoekt het oneindige en eeuwige en kan nooit lang bevredigd worden met overgankelijke en tijdelijke dingen. Ondoordringbaar, occult.

Ondoordringbaar, occult

Ofschoon deze vormen van grootsheid van Een afkomstig zijn
En ons leven bestaat door de adem van zijn genade,
Ofschoon ons meer nabij dan nabijheid's zelf,
Is het een of andere opperste waarheid van wat wij zijn;
Door zijn eigen werken verborgen, leek het ver weg,
Ondoordringbaar, occult, stemloos, duister.

Alle dingen hier in deze lagere drievoudige wereld zijn geboren uit de Ene en dragen daardoor iets van de Bron in hen. Zij bestaan door de Ene en het Eeuwige. De Bron, het Ene ware Zelf is dus in ons, het is juist onze waarheid en kern en het is toch verborgen door de immense kosmische krachten, die Het eromheen geweven heeft. Daarom lijkt het zo ver, moeilijk om te doordringen, occult, waarvan we de stem niet kunnen horen en alleen vaag voelen.

De Glorie en de Aanwezigheid

De Aanwezigheid was verloren, waardoor alle dingen charme hebben,
De Glorie ontbrak, waarvan zij de schemerige tekens zijn.

Wanneer we aan deze kant van de schepping zijn, is het alsof we de Aanwezigheid verliezen, die juist de oorzaak is van de charme in alle dingen. Het is gesluierd, zagezegd. Alle Glorie behoort bij deze prachtige Aanwezigheid in alle dingen. De hele schepping is een onhandige poging om Hem te reproduceren in een tekentaal zagezegd.

Leeg van zijn Oorzaak

De wereld leefde verder, van zijn Oorzaak leeggemaakt,
Zoals liefde, wanneer het geliefde's gezicht verdwenen is.

Deze Aanwezigheid is de Ultieme Oorzaak van alle dingen. Het is juist de kern en Bron, terwijl alle andere tussenliggende oorzaken instrumentaal zijn. Zonder Hem te kennen, leven we alsof in lege schaal, die op de een of andere manier tot bestaan gekomen is. Zonder Hem te kennen is ons leven zonder betekenis. En futiel, zoals liefde zonder de beminde.

Alle kennis eindigde in het Onkenbare

Het werk om te weten leek een vergeefse strijd van het Denkvermogen;
Alle kennis eindigde in het Onkenbare:
De inspanning om te heersen leek een vergeefse trots van de Wil;
Als een triviale prestatie, veracht door de Tijd,
Trok alle vermogen zich terug in het Almachtige.

Hier ontdekken we de grenzen van alles, dat we kunnen kennen met het denkvermogen. Zelfs zijn hoogste vluchten kunnen aan ons het ultieme mysterie niet openbaren, dat Onkenbaar blijft. Daarom is het laatste woord van al ons mentale zoeken, dat uitgerekt wordt tot zijn ultieme mogelijkheid, agnosticisme. Terwijl we de beperkingen en limieten ontdekken van onze inspanningen, is het gemakkelijk om de absurditeit te zien van onze wil, die heerst over domeinen, die eindig en efemeer zijn, een glanzende overgankelijkheid als een adem, die de Tijd gemakkelijk kan uitblazen. Al het vermogen, dat de miljoenen processen uitvoert, leek binnen te gaan in het Onkenbare voorbij onze peiling.

Grot van duisternis

Een grot van duisternis bewaakt het eeuwige Licht.

Om binnen te gaan in deze werkelijkheid van het Onkenbare, moet men door een toestand gaan, waar al onze kennis en vermogen ineens stort, een staat van opperste nietsheid, zogezegd.

Slotopmerking

Aldus bereidt Aswapati zich voor om de werkelijkheid binnen te gaan, vanwaar niemand terugkeert om verslag uit te brengen.

De Onbekende Macht, p. 305-306

Openingsopmerkingen

Er is een innerlijk voorzeggend besef, dat de aanwezigheid voelde van een Wezen, dat de ultieme Bron is, het allerhoogste Mysterie. Aswapati gaat bijna dit geheime heiligdom binnen.

Onuitsprekelijke's tijdloze roep.

Een stilte settelde zich in zijn strijdende hart;
Vrijgesproken van de stemmen van wereld's verlangen,
Keerde hij zich naar de tijdloze roep van het Onuitsprekelijke.

Het hart en het verlangen-zelf van Aswapati zijn gevallen in een toestand van volledige stilte. Hij is nu klaar om de roep van het Onbekende Onuitsprekelijke te horen en beachten.

Een intiem en onnoembaar Wezen

Een intiem en onnoembaar Wezen,
Een wijde dwingende extase en vrede
In hemzelf en alles gevoeld en toch onbegrepen,
Naderde en vervaagde voor de achtervolging van zijn ziel,
Alsof het hem voor altijd verder lokte.

Aswapati voelt de aanwezigheid van het allerhoogste Wezen, die alle namen en vormen teboven gaat, en toch intiem voor hem is. Zijn Aanwezigheid wordt ervaren als een niet gegrepen en wijde extase en vrede, die hij vanbinnen voelt. Het trok nader en vervaagde toen weer, alsof hij altijd steeds verder geroepen werd in het verdere.

Dichtbij en ver.

Dichtbij week het achteruit; van ver riep het hem nog steeds.
Niets anders kon bevredigen dan deze heerlijkheid:
Zijn afwezigheid maakte de grootste daden saai,
Zijn aanwezigheid deed het kleinste goddelijk lijken.

Het was dichtbij en toch ver, en riep hem steeds verder. Men voelde, dat niets anders kon bevredigen dan de heerlijkheid ervan. De afwezigheid ervan maakte de grootste acties saai en betekenisloos. Zijn aanwezigheid maakte, dat zelfs de kleinste dingen goddelijk leken. Er wordt aan ons geopenbaard, dat de Goddelijke Aanwezigheid waarde geeft aan het leven en aan al het andere. Zonder deze prachtige Aanwezigheid zou alles saai en smakeloos zijn, wanneer er ook iets zou zijn! Alleen wanneer we bewust worden van deze Aanwezigheid, wordt het leven mooi en alles,

zelfs het meest triviale van alles begint een waardere en goddelijke betekenis aan te nemen.

Verloren Doel

Wanneer het er was, dan was de hart's afgrond gevuld,
Maar wanneer de verheffende Godheid zich terugtrok,
Dan verloor het bestaan haar doel in het Zinloze.

Zonder Het verloor het bestaan haar doel, toch werden, wanneer het er was, de diepste lege plaatsen van het hart, de afgronden van de schepping gevuld. Deze Aanwezigheid geeft het leven haar doel en doeleinde, dat het vinden en manifesteren van HET is in en door alles, dat we doen.

Steunpilaren voor een tijdelijke scene

De orde van de onheuglijke sferen,
De godgelijke volheid van de instrumenten
Werden veranderd in steunpilaren voor een tijdelijke scene.

Alle grote en prachtige dingen, de volledige ladder van de schepping en de godgelijke volheid van instrumenten leken op steunpilaren, die een tijdelijke scene ondersteunen. Zij zijn hoofdzakelijk sporten van een ladder, die opklom naar DIE Glorie en DAT Wonder.

Onbekende grootmacht

Maar wie die grootmacht was, wist hij nog niet.

Ondoorgrondelijk, toch alles vullend wat is,
Schiep het en wiste het een miljoen werelden
En nam en verloor een duizend vormen en namen.

Ofschoon ondoorgrondelijk, vulde het alle dingen. Het maakte en ontbond een miljoen werelden en nam en verloor duizend namen. Het vulde alle dingen en leek daarbij geconditioneerd te zijn door Zijn eigen Schepping. Het werd alle dingen, ofschoon Het in Zichzelf zonder Naam en Vorm was als de geheime essentie van alles.

Ononderscheidbare uitgestrektheid

Het droeg het voorkomen van een ononderscheidbaar Uitgestrekte,
Of was een subtiele kern in de ziel:
Een verre grootsheid liet het reusachtig en schemerig,
Een mystieke nabijheid sloot het lieflijk in:
Het leek soms een verdichtsel of een gewaad
En soms leek het zijn eigen kolossale schaduw.

Het verborg zich in de vermomming van een ononderscheidbare Uitgestrektheid of een subtiele kern en essentie in de ziel. Het was een verre grootsheid, enorm en voorbij perceptie. Toch was het ook een mystieke nabijheid, ingesloten in ieder element van de schepping. Het leek een mantel, die zich altijd uitbreidde voorbij de beperkingen of soms alsof zijn eigen kolossale schaduw. Met andere woorden, de Goddelijke Aanwezigheid is alle dingen geworden, van veraf tot nabij, van de uitgestrekte gebieden tot de kleinste atomen, van de helderste lumineuze werelden tot de werelden van schaduw en duisternis, is Hij alles geworden. Hij verblijft in de ziel van de mens en Hij verbergt zich in de onwetende gebieden van de natuur.

Slotopmerkingen

Zo voelde Aswapati zich eerst en ervaarde het Allerhoogste Wezen, dat achter is en vanbinnen en dichtbij en ver, voorbij alle perceptie en opvatting en toch intiem voor alle dingen als juist hun essentie en kern.

Het Avontuur van het Zinloze, p. 306-307

Openingsopmerkingen

Aswapati is nu klaar om binnen te gaan, waar niemand eerder is gegaan en teruggekeerd. Het is de werkelijkheid van het Vormloze, waar alle vormen hun lagen moeten afleggen.

Reusachtige twijfel

Een reusachtige twijfel overschaduwde zijn vooruitgang.

Het is een toestand, waar al onze kennis en systemen ineens storten. Al onze kennis stort ineen in een uitgestrekte onbegrijpelijke Nietsheid. Naar deze toestand wordt gerefereerd als een reusachtige twijfel, waarin alles, dat het denkvermogen gegeven had als concepten en formules van de Waarheid, ineen begint te storten. De volledige mentale wereld lijkt een gebouw te zijn zonder substantie.

Neutrale allesdragende leegte

Door een neutrale allesdragende Leegte,
Waarvan de blankheid zijn eenzame onsterfelijke geest koesterde,
Gelukt naar een of andere verborgen Allerhoogste,
Geholpen, gedwongen door enigmatische Vermogens,
Strevend en half verzinkend en gedragen,
Onwankelbaar steeg hij zonder pauze op.

Aswapati gaat door een neutrale allesdragende Leegte, waarvan de blankheid zijn onsterfelijke ziel koestert. Toch ging hij, verlost door een of andere verborgen Allerhoogste Aanwezigheid. Hij voelde een geheime hulp van enigmatische Vermogens. Terwijl hij aspireerde en ging en zonk en weer omhoog gedragen werd, steeg hij op zonder onderbreking. De Leegte toestand komt op na een ineensstorting van alle door het denkvermogen gemaakte systemen en toch is deze Leegte alkrachtig en al-wetend, die onze reis ondersteunt. Het besef van de Leegte komt niet, omdat Er niets in is, maar omdat er niets is, waaraan het Denkvermogen vorm en naam kan geven. En toch zijn er binnen deze Leegte enorme Vermogens van het Goddelijke, die de ziel opwaarts dragen naar een of andere enorme onthulling.

Tekenloze vage immensiteit

Altijd broedde er een tekenloze vage Immensiteit
Zonder toenadering, voorbij respons,
Het veroordeelde eindige dingen tot niets,
Het confronteerde hem met het onvergelykbare.

Hij werd vergezeld door een vage immensiteit, die geen teken aanbood. Het broedde zonder benadering en maakte geen respons. Alle eindige dingen werden

gereduceerd tot onvergelykbare nietsheid. We hebben weer het besef van een volledige mislukking en ineenstorting van alle eindige vormen en aspecten, de volledige wereld van concepten en perceptiën wordt ongedaan gemaakt. Zelfs ruimte en richting storten ineen in die tekenloze leegheid.

Machtige termijn

Toen kwam er aan de klim een machtige termijn.

Toen kwam er plotseling in die immense kenmerkloze vormloze Leegte het besef op van een enorme macht.

Niets, dat geschapen was, kon leven

Een hoogte was bereikt, waar niets, dat geschapen was, kon leven,
Een lijn, waar elke hoop en zoektocht moet ophouden
Naderde een of andere onverdraagzame loutere Werkelijkheid,
Een nulteken vormde zich, zwanger van grenzeloze verandering.

Om deze werkelijkheid binnen te gaan, moet men alle beklelingen en lagen om de ziel buiten beschouwing laten. Hier eindigt alle hoop en iedere zoektocht. Hier is een of andere intolerante naakte Werkelijkheid, een Nul, die zwanger is van onbegrensde mogelijkheden. Aswapati stond voor een immens Onbekende, waar alles moet ophouden in een Werkelijkheid, die niet gedefinieerd zou kunnen worden en toch wemelde Het met grenzeloze mogelijkheden. Men kan niet verder binnengaan, tenzij alles, dat gevormd is, achtergelaten wordt of ongedaan gemaakt.

Duizelige rand

Op een duizelige rand, waar alle vermomming faalt
En het menselijke denkvermogen afstand moet doen in het Licht
Of als een mot moet sterven in de naakte gloed van de Waarheid,
Stond hij gedwongen voor een ontzaglijke keuze.

Aswapati stond op een rand, waar alles ineenstort in een uitgestrekte Leegte. Hier vallen alle bedekkingen af. Het menselijke denkvermogen moet afstand van zichzelf doen naar het Licht of wegsterven in die vuurgloed als een mot in de zon. Hij stond op deze rand, terwijl hij gedwongen werd om die keuze te maken. De keuze, die Aswapati maken moet, of eerder gedwongen wordt, is om ofwel vernietigd te worden in die naakte Intolerante Stilte of anders opnieuw gemaakt te worden door een opperste overgave aan het gloeiende Licht.

De keuze

Alles, wat hij geweest was en alles, waarheen hij groeide,
Moet nu achtergelaten worden of anders worden getransformeerd
In een zelf van Dat, wat geen naam heeft.

Hij kon ofwel binnengaan om nooit terug te keren in een of andere uitgestrekte Nietsheid voorbij Naam en Vorm, voorbij begrip, of anders om getransformeerd te worden in een zelf van Dat. De keuze is tussen oplossing en transformatie. Hij kon die volledige vernietiging kiezen van de ziel in Nirvana voorbij enige mogelijkheid van terugkeer. Of anders kon hij volledig getransformeerd worden in een volmaakt Beeld van de Waarheid, iets, dat hier nooit eerder gemanifesteerd is.

Ontastbare Kracht

Alleen en tegenover een ontastbare Kracht,
Die geen houvast bood voor de grip van het Denken,
Bood zijn geest het hoofd aan het avontuur van het Zinloze.

Zijn ziel stond alleen tegenover de ontastbare Kracht. Zijn denken en denkvermogen konden het niet bevatten of begrijpen. Hij stond tegenover het allerhoogste avontuur, waar alle concepten en perceptiën falen. Hij moet hangen aan de dunne draad van vertrouwen, omdat er niets was, dat nog door het denken gegrepen kon worden. Het was een ontastbare Kracht.

De wereld van vormen achterlaten

In de steek gelaten door de werelden van de Vorm vecht hij.

Zijn verdere reis zal in een wereld zonder vormen zijn.

Slotopmerkingen

Dit is de werkelijkheid, waar de Adwaitin hoopt binnen te gaan met de gedachte om nooit terug naar de schepping terug te keren.

De Laatste Sluier, p. 307

Openingsopmerkingen

Het universum is als een gekleurde sluier, die de allerhoogste Werkelijkheid verbergt. Men moet er voorbijgaan om te ontdekken, wat die opperste allerhoogste Waarheid is.

Ophouden van denken en wil

Een vruchtbare wereldwijde Onwetendheid ging hier ten onder;
Denken's lange ver cirkelende reis raakte zijn einde
En ineffectief pauzeerde de acteur Wil.

Hier komt de lange en moeizame reis van denken en wil tot een einde. Het houdt op om zijn onwetendheid te erkennen. Zijn inspanning kan ons geen stap verder nemen in het Verdere.

Lumineuze ontoereikendheid

De symbolische modi van bestaan hielpen niet meer,
De structuren, die Onwetendheid bouwt, faalden ineenstortend,
En zelfs de geest, die het universum omvat,
Viel in zwijm in lumineuze ontoereikendheid.

Alle dingen, die door het denkvermogen gemaakt waren, stortten daar ineen, de structuren van filosofie en theorieën faalden. Zelfs het licht van de geest, dat het universum behoudt, was onvoldoende om iets verder te helpen. Dit is zo, omdat Aswapati binnengaat in de Transcendente werkelijkheid, die zelfs voorbij de Kosmische Geest is. De Kosmische Geest ondersteunt de manifestatie, terwijl hij de waarheden ontvangt van het Ongemanifesteerde Transcendente Boven.

De Waarheid voorbij het mentale's appèl

In een onmetelijk verval van alle gebouwde dingen,
Die elke vergankelijke ondersteuning transcendeert
En eindelijk zich verenigt met zijn machtige oorsprong,
Moet het afzonderlijke zelf versmelten of worden herboren
In een Waarheid, die boven het appèl van het mentale uitgaat.

De Waarheid, die verder ligt, transcendeert alle overgankelijke dingen. Het was voorbij het denkvermogen en al zijn opvattingen. Het was de opperste oorsprong van alle dingen, waarin alles ofwel moet verdwijnen of anders herboren worden.

Zaligvolle Nietsheid

Alle glorie van omtrek, de lieflijkheid van harmonie,
Geweigerd als een gratie van triviale tonen,
Gewist van Wezen's naakte, sobere stilte,
Stierf weg in fijne en zaligvolle Nietsheid.

De glorie en de schoonheid van de vorm werden geweigerd en uitgewist uit de naakte en sobere stilte van het Wezen. Het stierf allemaal in een zaligvolle Nietsheid. Schoonheid en lieflijkheid gingen, zogezegd, hun vormloze staat binnen.

Eén voor één teniet gedaan

De Demiurgen verloren hun namen en vormen,
De grootse beraamde werelden, die zij hadden gepland en gewrocht
Waren voorbij, één voor één genomen en teniet gedaan.

Alle grote vermogens, die we kennen als goden, verloren hun namen en vormen in die Vormloze Ene. Al die werelden, die zij gebouwd hadden en hun kosmische schema's werden één voor één vernietigd. De grote Goden van het Bovenmentale en hun werelden gingen binnen in hun eigen oorsprong als aspecten en vermogens van de Ene Allerhoogste Werkelijkheid.

Gekleurde sluier

Het universum verwijderde haar gekleurde sluier,
En aan het onvoorstelbare einde
Van het enorme raadsel van geschapen dingen
Verscheen de van verre geziene Godheid van het geheel,
Zijn voeten stevig gebaseerd op Leven's ontzaglijke vleugels,
Almachtig, een eenzame ziener van de Tijd,
Inwaarts, ondoorgrondelijk, met een diamanten blik.

Terwijl het universum kaal gestript werd, werd de laatste gekleurde sluier van de schepping verwijderd. Toen aanschouwde Aswapati aan het verre einde de Godheid van het geheel, die verborgen is achter de sluier van het universum. Hij is voorbij voorstelling en toch het antwoord op het raadsel van de werelden. Zijn voeten werden stevig geplant in Leven's enorme vleugels, Hij was inwendig de Almachtige en eenzame ziener van de tijd, ondoorgrondelijk met een diamanten blik. Deze Godheid van het geheel is de Allerhoogste Purusha, het Allerhoogste Zelf van alle dingen. Hij is gezeten op de vleugels van het Leven in zijn onophoudelijke voorwaartse reis. Hij bekijkt heimelijk alle werken van de Tijd. Hij verblijft binnen de kern van alle dingen.

Slotopmerkingen

Aswapati verwijdert de sluier van de schepping, die geweven is door het denkvermogen en het leven en de materie en is nu klaar om de Heer te aanschouwen, die erachter verborgen is.

Rand van Niets, p. 307-308

Openingsopmerkingen

Aswapati is aangekomen bij de rand van Nietsheid. Alles moet achtergelaten worden, terwijl men hier binnengaat. Het is de zone, waar alles begint en alles eindigt.

Terugkeer naar de bron

Aangetrokken tot het onpeilbare schouwen
Keerden de onopgeloste trage kringlopen naar hun bron terug
Om opnieuw te verrijzen uit die onzichtbare zee.

Het is het fontein en de Bron van de hele schepping. Het is, waar de cycli van de schepping terugkeren en weer oprijzen als golven van een onpeilbare oceaan.

Alles werd ontbonden

Alles wat uit zijn kracht geboren was, werd nu ontbonden;
Niets bleef over, dat het kosmische Denkvermogen bevat.

Alle dingen, die geboren zijn uit zijn kracht, werden hier ontbonden. Niets bleef, dat het kosmische Denkvermogen bevat. Het is de werkelijkheid van het Ongemanifesteerde.

Niets' diepten

De eeuwigheid bereidde zich voor om te vervagen en leek
Een verkleuring en oplegging aan de Leegte,
Ruimte was het flakkeren van een droom,
Die voor zijn einde verzonk in Niets' diepten.

De eeuwigheid begon te vervagen, alsof het een impositie was op de Leegte. De ruimte fladderde als een droom, die voor zijn einde zank in Nietsheid's diepten. Zowel Tijd als Ruimte zijn Er uit geboren voor de doeleinden van de manifestatie. Zelfs het besef van een eindeloze ruimte en grenzeloze ruimte begint te vervagen in die Glorie van Glories.

Mythen, geprojecteerd uit het Onkenbare

De geest, die niet sterft en het Godheid's zelf
Leken mythen, geprojecteerd uit het Onkenbare;
Vanuit Het was alles ontsprongen, in Het wordt het geroepen om op te houden.

Zelfs de onsterfelijke geest en het zelf van de Godheid leken op mythen, geprojecteerd vanuit het Onkenbare. Alles kwam Er uit tevoorschijn en hielden Er in op. Dit komt, doordat juist het middel van kennen geabsorbeerd werd in Dat. Het is het grote Onkenbare, waarmee we ons kunnen identificeren, maar nooit kunnen zeggen, dat we het kennen of proberen om HET te definiëren.

Niemand kon het definiëren of vertellen

Maar wat Dat was, kon geen denken, noch zicht zeggen.

Maar noch denken, noch zicht kon vertellen, wat Dat was. HET was voorbij alle formulering, definitie of opvatting.

Vormloze vorm van het zelf

Alleen een vormloze Vorm van het zelf was overgelaten,
Een ijle schim van iets, dat was geweest,
De laatste ervaring van een afnemende golf,
Voor het zinkt in een grenzeloze zee,
Alsof het zelfs op de rand van het Niets een leeg gevoel
Had overgehouden van de oceaan, waaruit het was ontstaan.

Alles, dat over was, was een laatste ervaring van een of andere Vorm van het vormloze zelf, een ijle schim, dat bleef net voor te verdwijnen als de laatste golf, die op het punt staat om te zinken in de beestloze oceaan. Het was, alsof het een of ander gevoel behield van de oceaan, zelfs op deze rand van Niets. Deze toestand grenst aan de opperste oplossing van alles in Parabrahman, de toestand, die voorbij Zijn en Niet-Zijn is.

Slotopmerkingen

Het is het laatste besef van het Zelf. Het eeuwige onsterfelijke Zelf, dat ervaren werd, zelfs voordat dit verdween in opperste Nietsheid.

Een Zonder een Tweede, p. 308

Openingsopmerkingen

Aswapati is nu de voorlaatste ervaring van Adwaita binnengegaan, de ervaring van de enkele Werkelijkheid, die voorbij alle constructies, definities, vormen en opvattingen is, de we eruit op kunnen bouwen.

Stilte en vrede

Een Uitgestrektheid broedde, vrij van besef van Ruimte,
Een Eeuwigdurendheid, afgesneden van de Tijd;
Een vreemde sublieme onveranderlijke Vrede
Weigerde stil van zich wereld en ziel.

Een uitgestrektheid, vrij van het besef van Ruimte, een Eeuwigdurigheid voorbij de Tijd, lijkt Aswapati hier te ervaren, ofschoon het elke beschrijving trotseert. Het is een Stilte voorbij stilte, een Vrede voorbij vrede. Het is een onveranderlijke Vrede, er was een Stilte, die er de wereld en de ziel van weigerde.

Een Sterke Werkelijkheid Zonder Gezelschap

Een starre Werkelijkheid zonder gezelschap
Beantwoordde uiteindelijk aan zijn ziel's gepassioneerde zoektocht:
Passieloos, woordloos, geabsorbeerd in zijn peilloze zwijgen,
Het mysterie behoudend, dat nooit iemand zou doorgronden,
Broedde het raadselachtig en ongrijpbaar,
Hem het hoofd biedend met zijn stomme ontzagwekkende kalmte.

Het was een starre Werkelijkheid zonder gezelschap, die gevonden werd als het laatste antwoord op zijn ziel's zoeken en gepassioneerde zoektocht. Het was passieloos, woordeloos, geabsorbeerd in zijn onpeilbare stilte, terwijl hij het mysterie bewaakte, dat niemand kan doorboren. Het broedde ondoorgrondelijk en ontastbaar, terwijl het tegenover hem stond met zijn stomme enorme kalmte. In deze opperste Stilte ging Aswapati binnen. Er is hier geen beroering, zelfs niet de eerste beroering van de schepping.

Geen sanctie of handeling

Het had geen verwantschap met het universum:
Er was geen handeling, geen beweging in haar Uitgestrektheid:
Leven's vraag, ontmoet door haar stilte, stierf op haar lippen,
Wereld's inspanning hield op, veroordeeld voor onwetendheid,
Geen sanctie vindend van hemels Licht:
Er was daar geen denkvermogen met zijn behoefte om te weten,
Er was daar geen hart met haar behoefte om lief te hebben.

Het had niets te maken met de schepping, omdat er geen beweging, geen handeling was in zijn Uitgestrektheid. De Leven's vraag stierf op zijn lippen met stilte als het antwoord. Er leek geen sanctie van Licht voor het wereld's werk, alsof veroordeeld tot onwetendheid. Er was daar geen denkvermogen met zijn behoefte om te weten. Er was daar geen hart met haar behoefte om lief te hebben. Al zijn zoeken en streven leek binnen gegaan te zijn in een lumineuze Stilte, waar zowel vraag als antwoord geabsorbeerd zijn en opgelost, alsof veroordeeld tot Onwetendheid.

Naamloosheid

De hele persoon verging in naamloosheid.

De hele persoon en persoonlijkheid verging in Dat, wat geen Naam heeft.

Geen tweede

Er was geen tweede, het had geen partner of gezelschap;
Alleen zichzelf was werkelijk voor zichzelf.

Er was geen tweede. Het was alleen zonder enige partner of gezelschap. Alleen zichzelf was werkelijk voor zichzelf. Het is de Ene zonder een Tweede, ekamevadwitiyam, van de Upanishads.

Slotopmerkingen

Dit is de veel gevierde Vedantische ervaring van Ekamevadwitiyam, de Ene zonder een tweede, die beschreven wordt in de bovenstaande passage.

De Laatste Grens, p. 309

Openingsopmerkingen

Aswapati heeft de laatste grens bereikt van de Vedantische ervaring.

Zuiver bestaan

Als een zuiver bestaan, veilig voor denken en stemming,
Een bewustzijn van ongedeelde onsterfelijke zaligheid,
Verbleef het afzijdig in zijn loutere oneindigheid,
Een en uniek, onuitsprekelijk alleen.

Het is een zuiver Bestaan en een Bewustzijn van ongedeelde onsterfelijke Zaligheid. Het was een kale oneindigheid, alleen en een en uniek, onuitspreekbaar alleen. Het is bekend in de Indiase spirituele leringen als de Sachchidananda, het loutere Bestaan-Bewustzijn-Gelukzaligheid.

Een vormloos wezen

Een vormloos, kenmerkloos, en stom Wezen,
Dat zichzelf kende door zijn eigen tijdloze zelf,
Voor altijd gewaar in zijn bewegingsloze diepten,
Niet scheppend, niet geschapen en ongeboren,
De Ene, door wie allen leven, die leeft door niemand,
Een onmetelijke lumineuze heimelijkheid,
Bewaakt door de sluiers van het Onmanifeste,
Boven het veranderlijke kosmische tussenspel
Verbleef verheven, onveranderlijk hetzelfde,
Een stille occulte Oorzaak, ondoordringbaar,
Oneindig, eeuwig, ondenkbaar, alleen.

Het is het vormloze, kenmerkloze Wezen, dat Zichzelf kent door zijn eigen tijdloze zelf. Het is voor altijd gewaar in zijn eigen bewegingsloze diepten als niet scheppend, ongeschapen en niet geboren. Het is Dat, waardoor we allen leven en dat leeft door niemand. Het is een onmeetbare lumineuze heimelijkheid, die bewaakt wordt door sluiers van het Niet Gemanifesteerde boven de kosmische intermezzo. Hier is de allerhoogste Verblijfplaats van het Allerhoogste, die voor altijd hetzelfde is. Hier is de stille Oorzaak van alle dingen, occult en ondoordringbaar; oneindig, eeuwig, ondenkbaar, alleen. Aswapati heeft de laatste grenzen bereikt, het Permanente, het Eeuwige, het altijd Onveranderlijke, de Ene enkele Werkelijkheid.

Slotopmerkingen

Sri Aurobindo beschrijft als de Meester-Poëet prachtig, wat voorbij alle beschrijving is. Aldus brengt hij het Ene Ware en Enkele Bestaan, dat een is met Bewustzijn en Gelukzaligheid, het Allerhoogste vormloze Wezen, dat dicht bij ons is.

Slotopmerkingen voor het Canto

Dit Canto beschrijft de ultieme ervaring van de Vedantin. Er wordt gezegd, dat wanneer iemand daar binnengaat, alle lijnen van terugkeer afgesloten zijn en men verdwijnt als een golf in de zee. Maar Aswapati wacht op de grens Ervan en keert terug, maar niet voordat hij de ultieme zegening zoekt voor de aarde en de mens.

EINDE VAN CANTO EEN